

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 201.

Shvende Sessjon.

59de Møde.

Tirsdagen den 19de Februar.

(Fortsat.)

Formanden (fortsat): Det næste Nummer paa Dagsordenen er anden og sidste Behandling af Finantsudvalgets Indstilling angaaende Andragendet fra Fabrikker for Fastsættelse. Det vil imidlertid erindres, at der ikke foreligger noget Indstillingspunkt fra Udvalget. Sagen er henvisst til anden og sidste Behandling, og det kunde jo være muligt, at Medlemmer af Thinget vilde have stillet Endringsforslag, og at der saaledes havde foreligget et Afstemningspunkt; det er imidlertid ikke Tilfældet, og jeg skal derfor ikke nu lade Sagen foretage, men gaae over til det næste Nummer paa Dagsordenen, som er: Forespørgsel af Rigsdagsmanden for Sørs Amts 5te Valgkreds (Frølund) til Kirke- og Underviisningsministeren. (Forespørgselen findes i Tidendens Nr. 111, Sp. 1758). Den ærede Forespørger har Ordet.

Frølund: Den Forespørgsel, som jeg med Thingets Forlov skal give mig den Frihed at stille til den høitærede Cultusminister, lyder saaledes: „Agter den høitærede Cultusminister i den nærmeste Fremtid at foranledige en Forandring med Hensyn til Betydningen og Besørgelsen af den Lærerpost under det theologiske Facultet ved Københavns Universitet, hvori Professor Bornemann for Tiden er ansat?“ Det vil let sees, at nærværende Sag er en Sag, som i og for sig ikke kan have nogen personlig Interesse for mig, og

at den heller ikke er af det Slags Sager, som det kan være meget behageligt at bringe frem; men Anledningen hertil er imidlertid kommet til mig som Rigsdagsmand paa en saadan Maade, at jeg ikke har troet at kunne afvise den. Sagen er heller ikke uden Bigtighed. Betydningen af Lærerposterne ved Universitetet maa jo være den, at vedkommende Lærere og navnlig de, der have med Embedsexamina at bestille, maae være ansatte for, at de skulle vejlede de Studerende, de skulle anvise dem Veien og de skulle lette dem den ved deres Foredrag. Der er derfor ogsaa truffet den Indretning, at vedkommende Profesorer i Regelen have deelt Fagene mellem sig, saaledes at enhver af dem har taget sine. Denne Indretning kan være meget hensigtsmæssig, men dersom det nu træffer sig saaledes, at en saadan Professor, som skal vejlede de Studerende, ikke er istand dertil, ikke har Gaver til at vejlede dem, ikke har Gaver til at holde Foredrag, og at han istedetfor at opklare forplumrer og forvirrer, saa er det dog utvivlsomt, at det er en stor Gene for de Vedkommende, at han ikke udfylder sin Plads, og at man hellere maatte ønske ham borte derfra. Det er nu en almindelig Mening blandt de theologiske Studerende, at den her omtalte Docent aldeles mangler Lydelighedsgaver og Evne til at holde oplysende og vejledende Forelæsninger. En saadan Docent kan jo derfor meget vel være en meget honnet og respectabel Mand, ja maa skee en dygtig Lærd, men det er jo dog indlysende, at han paa ingen Maade er paa sin Plads. Den Mening, som jeg siger er almindelig blandt de theologiske Studerende, har gjort sig gjældende paa en forskjellig Maade; den har gjort sig gjældende i Pressen og ved tomt Auditorium, den har gjort sig gjældende